

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/150/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1514224808
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1514224808.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Jany Richterovej v právnej veci žalobcu: F. K. Ď., J.. XX.XX.XXXX, Y. G. E. XX, G., v zast.: Beňová s.r.o., advokátska kancelária so sídlom: Blumentálska 8, Bratislava, proti žalovanému: News and Media Holding, a.s., IČO: 47 256 281, so sídlom Einsteinova 25, Bratislava, v zast.: Škubla & Partneri, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom: Einsteinova 25, Bratislava, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovaného a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 4C/178/2014-271 z 12.09.2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiadnej zo strán sporu sa **n e p r i z n á v a** náhrada trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť v týždenníku K. X O. v čísle, ktoré bude nasledovať ako druhé v poradí po právoplatnosti tohto rozsudku na strane 4 týždenníka na rovnakom mieste a s rovnakým typom aj veľkosťou písma, ako bolo na 4. strane týždenníka K. X O. zo dňa XX.XX.XXXX uverejnené „Šikovný“ uverejniť text: „Ospravedlnenie F. K. Ď. za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti“ a pod tým s použitím rovnakého typu aj veľkosti písma, ako bol na 4. strane týždenníka K. X O. zo dňa XX.XX.XXXX vpravo dolu pod textom „Exposlanec nášho slovného parlamentu K. Ď. po návrate z väzenia požiadal o dávky v hmotnej núdzi. Prokuratúra by mala prešetriť, či to nie je podvod“ uvedený text „strana 26“ uverejniť text: „Vydavateľ týždenníka K. X O. sa týmto ospravedľuje F. K. Ď.H. za neoprávnené uverejnenie jeho fotografií a neoprávnený zásah do práva na ochranu jeho osobnosti uskutočnený uverejnením fotografií, nepravdivým skutkovým tvrdením a neprimeraným hodnotiacim úsudkom v článku v týždenníku K. X O. v čísle X dňa XX.XX.XXXX na strane 26 až 28 týždenníka“.

2. Žalovanému druhým výrokom svojho rozsudku uložil povinnosť zdržať sa ďalších zásahov do osobnostných práv žalobcu prostredníctvom článku „Šikovný“, ktorý je uverejnený na internetovej stránke odporcu E.:/.K.N.-X-O.-N.-po-J.-L.-G.-K.-O.-I.-E.-J..E. <E.:/.K.N.-X-O.-N.-po-J.-L.-G.-K.-O.-I.-E.-J..E.> a vyššie uvedený článok spolu s uverejnenými fotografiami žalobcu v tomto článku **o d s t r á n i ť** zo stránky E.:/.K.N.-X-O.-N.-po-J.-L.-G.-K.-O.-I.-E.-J..E. <E.:/.K.N.-X-O.-N.-po-nal.-L.-G.-K.-O.-I.-E.-J..E.> do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Svojím tretím výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 2.000,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobca žalobou podanou na tunajšom súde dňa 28.10.2014, doplnenou podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 28.08.2015 sa voči právnomu predchodcovi žalovaného SPOLOČNOSTI 7 Plus, s.r.o. domáhal s poukazom na ust. § 11 a nasl. ochrany osobnosti v dôsledku neoprávneného zásahu odporcu, ku ktorému malo dôjsť uverejnením článku v čísle X týždenníka K. X O. vydanom dňa XX.XX.XXXX s nadpisom „Šikovný“ a podtitulom „Exposlanec K. Ď. po návrate z väzenia požiadal o dávky v hmotnej núdzi. Prokuratúra by mala prešetriť, či to nie je podvod“, vrátane upútavky a sprievodných fotografií, pričom žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť uverejniť ospravedlnenie spôsobom a v znení vymedzenom v žalobnom petíte, v spojení s jeho zmenou pripustenou na pojednávaní súdu dňa 23.10.2015 a súčasne ho zaviazal k náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur v súlade s ust. § 13 O.s.p. a k náhrade trov konania.

5. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že v týždenníku K. X O. v čísle vydanom dňa XX.XX.XXXX na štvrtej strane medzi upútavkami k najzaujímavejším článkom bola uverejnená fotografia žalobcu s nadpisom „Šikovný“ s textom: „Exposlanec nášho slovného parlamentu K. Ď.H. po návrate z väzenia požiadal o dávky v hmotnej núdzi. Prokuratúra by mala prešetriť, či to nie je podvod. Na piatej strane je v obsahu týždenníka uvedený nadpis článku „Šikovný“ s podtextom Exposlanec Ď. a odkazom na stranu 26-28. Následne je na troch stranách (26-28) uverejnený článok zamestnanca odporcu M. Q. (v tiráži týždenníka je vedený ako redaktor týždenníka) s nadpisom „Šikovný“ a podtitulom: „Exposlanec K. Ď. po návrate z väzenia požiadal o dávky v hmotnej núdzi. Prokuratúra by mala prešetriť, či to nie je podvod“. V článku sa po úvode opisujúcom podanie žaloby na ochranu osobnosti a požadovanie od vydavateľstva týždenníka okrem ospravedlnení na rôznych miestach časopisu aj tučného odškodného vo výške 30.000 eur v súvislosti s jeho štúdiom počas výkonu trestu odňatia slobody uvádza, že nemusí platiť súdny poplatok. Po opise udalostí z minulosti žalobcu, jeho trestného stíhania a odsúdenia, vrátane uloženého trestu odňatia slobody a peňažného trestu a podmienčného prepustenia na slobodu v máji 2010 sa ďalej píše: Štát sa však žiadnych peňazí od Ď. nedočkal. Pán exposlanec a podnikateľ totiž náhle schudobnel. Ešte v ten istý mesiac ako ho prepustili z výkonu trestu, požiadal o registráciu do evidencie nezamestnaných. Úrad práce to vykonať odmietol, pretože bývalý väzeň bol spoločníkom v niekoľkých firmách -a to nezamestnaný byť nemôže. / Ď. sa však nevzdal a napokon zožal úspech. V auguste 2010 predložil úradu práce zmluvu o prevode podielu v obchodných spoločnostiach na manželku a bratislavský úrad práce ho zaradil do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Vynachádzavý Ď. kul železo zahorúca a následne požiadal o dávku v hmotnej núdzi. V žiadosti uviedol, že nevlastní nehnuteľnosti ani majetok a že má nulový príjem. A dokonca nevlastní ani žiadne auto. Jednoducho, chudáčik. / Úrad práce mu vyhovel a dodnes by mal byť poberateľom sociálnych dávok. A práve status občana v hmotnej núdzi Ď. pomohol k tomu, aby mohol podať žalobu a požiadať o tučné odškodné bez súdneho poplatku. Navyše mu štát zaplatí ešte aj právnu pomoc. Exposlancovi a podnikateľovi bývajúcemu v honosnej vile v tej najlepšej lokalite hlavného mesta. / Štát od roku 2005 poskytuje právnu pomoc osobám v materiálnej núdzi, ktoré pre nedostatok prostriedkov nemôžu využívať existujúce právne služby. Koná tak prostredníctvom Centra právnej pomoci (CPP), rozpočtovej organizácie patriacej pod ministerstvo spravodlivosti. Tento rok disponuje úrad sumou 1.687.629 eur. A sám voči Ď. nemôže nič. „My môžeme konať len na základe rozhodnutia úradu práce“ Ak by tomu pánovi bola odňatá dávka v hmotnej núdzi, v prípade neoprávneného poskytovania právnej pomoci by centrum mohlo žiadať aj úhradu za už vykonané právne kroky, ktoré tejto osobe naše centrum poskytlo,“ povedala nám D. H. z CPP. / Kľúčovou tak zostáva otázka, či K. Ď. naozaj patrí medzi osoby v hmotnej núdzi. / Podnikateľ? : Už sme spomenuli, že podmienkou na získanie dávok v hmotnej núdzi je evidencia v zozname uchádzačov o zamestnanie. A tá sa nemôže uskutočniť vtedy, ak dotýčny má majetkové podiely vo firmách, prípade je ich konateľom. Pred rokom sme napísali, že Ď. stále figuruje vo viacerých firmách ako ich majiteľ či konateľ. On sa bránil tým, že je natoľko chudobný, že si nemôže dovoliť zaplatiť poplatok vo výške 66 eur, aby ho vymazali z Obchodného registra. / Je naozaj zvláštne, že štát na jednej strane nedokáže údajnému nemajetnému chudákovi odpustiť poplatky za to, aby si upratil po sebe v Obchodnom registri, a na druhej strane mu veľkodušne ponúka drahú právnu pomoc a odpustenie vysokých súdnych poplatkov. Rozhodli sme sa teda pozrieť, ako funguje jedna z Ď.H. firiem. Overovali sme si účtovnú závierku spoločnosti FINSQUASH, spol. s r.o., priamo v zbierke listín na bratislavskom krajskom súde, v ktorej figuruje Ď. ako väčšinový spoluvlastník. V nej už minimálne od augusta 2010, kedy predložil úradu práce zmluvu o prevode podielu v obchodných spoločnostiach, nemal Ď. za firmu konať. Veď na základe aj týchto skutočností bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie a následne požiadal o dávku v hmotnej núdzi. / V zbierke listín 21. januára 2012 ešte nebola účtovná závierka za rok 2011 k dispozícii, za rok 2010 však áno. K. Ď.W. vlastnoručne podpísal ako konateľ sprievodný list, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou účtovnej závierky za rok 2010. List je

datovaný 16. mája 2011, teda deväť mesiacov po tom, ako sa mal ocitnúť v hmotnej núdzi. List spolu so závierkou podal osobne dňa 27. januára 2011. Firmu minimálne do jeho podpisu pod závierku zastupoval ako konateľ, a teda nespĺňal kritériá pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie, ktorí sa nachádzajú v hmotnej núdzi. Takéto konanie môže vykazovať znaky trestného činu podvodu. A asi bude zaujímavé sledovať aj reakciu úradu práce, ktorý K. Ď. zaradil do evidencie v rozpore so zákonom. / V luxusnej vile: Ď. býva v exkluzívnej adrese nad G. E. v luxusnej vile. Tá však nikdy nepatrla jemu, ale jeho dcére H.. Postavila si ju, keď mala 7 rokov. Potvrdil to sám Ď.W., no neprezradil, ako sa jej to podarilo. V tom čase sa totiž učila v škole len čítať a písať. „Fakt je, že rodinný dom stavala v rokoch 1995 a 1996 moja vtedy maloletá dcéra. Je v tom morálny problém?“ pýta sa okrem iného Ď. v liste, ktorý zaslal Rade pre reklamu ako reakciu na náš článok, v ktorom sme na exposlancove praktiky upozornili. Keď sme chceli položiť zopár otázok aj samotnému Ď., telefón, ktorý používa, zodvihla, aspoň podľa hlasu, zrejme jeho exmanželka. Ď. nám ochotne k telefónu dala. Ten si našu prvú otázku o účtovnej závierke firmy FINSQUASH vypočul a okamžite zložil. Zrejme vedel, že niekedy je mlčať zlato. / A to sme sa ani nestihli spýtať, odkiaľ zobrala jeho sedemročná dcéra tie milióny na stavbu honosnej vily v tej najexkluzívnejšej oblasti Bratislavy. / Asi musela rozbiť prasiatko.

6. Z obsahu spisovej zložky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave (ďalej len úrad práce) týkajúcej sa osoby žalobcu za relevantné obdobie r. 2010 až 2012 zaslanej súdu na jeho žiadosť vyplýva, že Žiadosť o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie v zmysle § 34 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti v znení neskorších predpisov podal úradu práce dňa 19.05.2010. Dňa 27.5.2010 bolo vydané rozhodnutie, ktorým žalobca nebol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa ust. § 34 ods. 2 písm. b), a teda nevyhovuje definícii uchádzača o zamestnanie podľa § 6 ods. 2 písm. b), a teda nemôže byť vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie podľa § 34 ods. 13 písm. h) zákona č. 5/2004 Z.z. z dôvodu, že bol zapísaný v Obchodnom registri ako spoločník v spoločnostiach CHEMCOOP spol. s r.o., NATÁLKA spol. s r.o. v likvidácii, PRIVATCLEAR spol. s r.o., D.M.D. spol. s r.o., CHEMTRANS spol. s r.o., BARTIN spol. s r.o., NÁŠ DOM spol. s r.o. a FINSQUASH spol. s r.o. Na odvolanie žalobcu Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny svojím rozhodnutím číslo AA/2010/27997/9826/OISS zo dňa 8.7.2010 citované rozhodnutie zrušilo a vrátilo na nové prejednanie a rozhodnutie z dôvodu, že sa úrad práce dostatočne nezaoberal písomným vyjadrením účastníka, konkrétne jeho tvrdením, o vykonávaní, resp. nevykonávaní samostatnej zárobkovej činnosti a teda úradu uložil účastníka predvolať a až po riadne zistenom skutkovom stave vo veci po jej objektívnom posúdení opätovne rozhodnúť. Ďalšie rozhodnutie úradu práce bolo vydané dňa 26.7.2010 z obdobných dôvodov s tým, že žalobca neprikázal skončenie prevádzkovania lebo vykonávania samostatnej zárobkovej činnosti podľa § 34 ods. 2 písm. b) a ani prevod obchodného podielu na iného spoločníka príp. ak to spoločenská zmluva pripúšťa prevod obchodného podielu na tretiu osobu, t.j. osobu stojacu mimo spoločnosti. Na opätovné odvolanie žalobcu Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny rozhodnutím zo dňa 3.11.2010 č. AA/2010/46/721/15051/OPČ-SSZ zrušil aj v poradí druhé rozhodnutie úradu práce č. 0135057/2010N1 zo dňa vec opakovane vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie, keď poukázal na to, že prvostupňový správny orgán opomenul skutočnosť, že žiadosť o zaradenie nebola zo strany žalobcu podaná v zmysle § 34 ods. 2 písm. b) zákona o službách zamestnanosti, t.j. ako občana po skončení prevádzkovania alebo vykonávania samostatnej zárobkovej činnosti, ale v zmysle § 34 ods. 2 písm. h) cit. zákona, t.j. ako osoba po skončení výkonu trestu odňatia slobody, keď v odôvodnení konštatuje, že žalobca pri podaní žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie nepreukázal ani jeden zo spôsobov zániku spoločníka v obchodných spoločnostiach a až v priebehu konania asi 3 mesiace po podaní žiadosti došlo dňa 1.8.2010 k uzatvoreniu zmlúv o prevode obchodného podielu a k osvedčeniu podpisov dňa 10.8.2010 a úradu uložil vyžiadať si výpisy z obchodného registra obchodných spoločností, v ktorých žalobca figuroval, posúdiť, kedy došlo k zániku spoločníka v spoločnosti a voči tretím osobám a v tomto smere vzhľadom na zistenia posúdiť splnenie podmienky pre požívanie statusu uchádzača o zamestnanie s odkazom na § 148 Obchodného zákonníka. Dňa 2.8.2010 podal žalobca novú žiadosť o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie, o ktorej bolo rozhodnuté dňa 10.8.2010 a to zaradením žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie ku dňu 1.8.2010 rozhodnutím č-0135057/2010/N1/Z po tom, čo predložil spolu s odvolaním proti predchádzajúcemu rozhodnutiu o nezaradení do evidencie Zmluvy o prevode obchodného podielu na iného spoločníka vo vyššie označených spoločnostiach. Rozhodnutím Úradu práce č. 002309/2011 zo dňa 4.1.2012 bola nariadená obnova konania, v ktorom bol žalobca zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodu, že pri kontrole spisového materiálu dňa 28.9.2011 bolo zistené, že žalobca predložil zmluvy o prevode obchodných podielov bez náležitostí osvedčenia podpisov účastníkov zmlúv, tak ako to stanovuje § 115 ods. 3 Obchodného zákonníka, pričom dňa 4.10.2011 boli úradu

doručené výpisy z Obchodného registra, v ktorých žalobca stále figuroval ako spoločník v šiestich spoločnostiach s ručením obmedzeným. Následne po preskúmaní rozhodnutia mimo odvolacieho konania úrad rozhodnutím zo dňa 19.1.2012 zmenil výrokovú časť rozhodnutia č. 013505/2010/N1 v časti dátumu zaradenia uchádzača o zamestnanie po preskúmaní mimo odvolacieho konania a to ku dňu 10.8.2010 za zohľadnenia overenia podpisov na zmluvách o prevode obchodného podielu. Dňa 2.2.2012 sa žalobca opätovne odvolal, na čo odvolací orgán svojim rozhodnutím zo dňa 3.4.2012 ostatne citované rozhodnutie zrušil z dôvodu jeho nesúladu so správnym poriadkom a zákonom o službách zamestnanosti.

7. Žalobca vo svojej výpovedi okrem iného uviedol, že fotografie vznikli evidentne pri jeho prenasledovaní pred jeho obydľím a cestou, netuší kam. Nevie, za akých okolností vznikli, kedy ho fotili. Neboli robené s jeho súhlasom. Určite neboli robené pri výkone verejnej moci. Nepovažuje sa za osobu legitímneho verejného záujmu, ak tak iba zvráteného záujmu verejnosti, ktorý ale nemá uspokojovať seriózna tlač. Predmetný článok má podľa neho bulvárny charakter, to zn. bez spravodajskej licencie. Je čírim obchodom a teda kto zaň zodpovedá si musí byť vedomý toho, že pri presiahnutí istej hranice musí znášať následky. To, že fotografia v MHD vznikla evidentne pri mojom sledovaní v takomto dopravnom prostriedku tiež svedčí o tom, že je skutočne v hmotnej núdzi, pretože inak by sa určite skôr viedol autom, prípadne aj so šoférom. Neželá si, aby médium ako žalovaný o ňom písalo akékoľvek informácie. Nikomu by nebolo príjemné, ak by sa ocitol v takejto situácii. Ak by aj zverejnené informácie boli pravdivé, musel by to strpieť, ale v danom prípade to téma legitímna nebola, keďže nepravdy, ktoré autor článku bez mihnutia oka vydával za pravdy mali dopad na negatívne vnímanie čitateľa, že urobil niečo v rozpore s platnými zákonmi. V čase uverejnenia článku bol konateľom obchodnej spoločnosti, nevedel ale uviesť akých, pričom poprel, že by za konateľstvo bral odmenu, keďže šlo o spoločnosti, ktoré iba fakticky existovali, bez vykonávania činností. Obchodné podiely v obchodných spoločnostiach previedol na manželku, bolo ich 6 a prevádzal ich bezodplatne, resp. za symbolickú hodnotu 1 euro, t.j. za ich reálnu hodnotu v tom čase, pričom k prevodu pristúpil z dôvodu, že ho o to požiadal úrad práce s odôvodnením, že chceli vyhovieť jeho žiadosti a zaevidovať ho ako uchádzača o zamestnanie. Otázka, či spoločníctvo v obchodnej spoločnosti bráni evidencii, bola medzi ním a úradom sporná už predtým po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, kedy dokonca podával opravné prostriedky, ktorým bolo vyhovené a z tohto dôvodu úrad pri opakovanom rozhodovaní hľadal spôsob ako mu vyhovieť. Pracovník úradu práce ho kontaktoval telefonicky, s tým, že mu vyhovejú vtedy, keď im preukáže prevod obchodných podielov, čo napokon za zotrávania na jeho právnom názore, aj urobil. Je rozvedený a to od 29.06.2011, pričom si voči bývalej manželke uplatnil príspevok na výživu rozvedeného manžela. Býva v dome vo vlastníctve jeho dcéry, ktorá mu prirodzene ako dcéra otcovi poskytuje ubytovanie. Dom bol skolaudovaný asi v roku 2000, keď mala dcéra asi 11 rokov, pričom bol postavený z prostriedkov, ktoré jej poskytli ako rodičia. V dome v čase vydania článku býval a naďalej býva on, či v ňom v roku 2000 bývala aj manželka, nevedel uviesť.

8. Svedok M. Q., autor dotknutého článku vo svojej výpovedi uviedol, že u odporcu pracoval do 16.2.2014. Prácu rozdeľoval šéfredaktor, a keďže sa zaoberal politikou, prideliť mu ako zaujímavú tému na spracovanie pána Ď. v súvislosti s ktorým sa aj v iných médiách objavili záležitosti po jeho prepustení z väzenia. Neskôr sa už problematikou nezaoberal, k tejto téme napísal asi 2 či 3 články a vzhľadom na odstup času si už presné detaily nepamätal. Pán Ď. mal asi zaplatiť kauciu, aby bol podmienčne prepustený z väzenia, kde sedel asi za podvody, ktorú nezaplatil keď dôvodil tým, že je sociálny prípad a už nevlastnil žiaden majetok. Nakoľko predtým išlo o poslanca a teda verejne činnú osobu, považovali v redakcii za zaujímavé vec prešetriť. Šlo o zaujímavý fenomén, nakoľko pán Ď. naďalej býval na lukratívnej adrese v G. a aj vozidlá, na ktorých jazdil kým mu bol odobratý vodičský preukaz, neboli asi najlacnejšie a zrazu po návrate z väzenia nemal nič. Túto tému mu ako zaujímavú zadal teda šéfredaktor. Pri spracovávaní článku vychádzal zo všeobecne dostupných zdrojov, to zn. z médií, ktoré už na túto tému písali pred nimi, keďže ako týždenník nereagovali bezprostredne na udalosti. Niektoré veci z internetu, konkrétne z Obchodného registra si overoval aj priamo v Justičnom paláci, keďže internetový výpis má len informatívny charakter. Okrem výpisu z registra určite pozeral aj účtovné závierky firiem, v ktorých pán Ď.H. figuroval. Následne zistené skutočnosti publikoval avšak potom, čo podľa zaužívej praxe šéfredaktor veci overoval aj v právnickej spoločnosti, ktorá zastupovala vydavateľa. Právnickej firme bol väčšinou predkladaný už hotový článok, ktorý od neho šiel šéfredaktorovi na schválenie, pričom niektoré konkrétne body si overoval z právneho hľadiska, a následne editorovi na konečnú formálnu kontrolu. Obsahovú kontrolu mal teda na starosti šéfredaktor. Presnú adresu žalobcu si nepamätal, spomínal si len, že to bolo v lukratívnej časti mesta, vo vile, ktorú vlastní pravdepodobne jeho dcéra,

vtedy vlastnila, čo si vtedy overoval. Išlo o nehnuteľnosť, ktorá musela mať odhadom hodnotu rádovo vo viacerých miliónoch ešte v slovenských korunách, už len vzhľadom na pozemok, na ktorom je postavená. Mali zaangažovaného aj fotografa, ktorý mal za úlohu overiť a zdokumentovať aj to, či pán Ď. v tejto vile skutočne býva, teda či do nej vchádza a vychádza, a teda ju reálne využíva na bývanie. Pred publikovaním článku dali priestor aj žalobcovi, čo bola zaužívaná prax, v prípade sporu vždy dávali priestor na vyjadrenie dotknutej osobe. Bolo to telefonicky, kontaktoval sa s pani Ď., či bola resp. je manželkou pána Ď., uviesť nevedel. Pán Ď. nezdvíhal telefón. Článok vznikol asi dlhšie, lebo potrebovali fotografie, ktoré k nemu boli nevyhnutne potrebné. Presne to kvantifikovať nevie. Nechodili mu spätné reakcie na článok. Všeobecne pokiaľ príde reakcia, tak príde na vydavateľstvo. Z úradu práce kontaktoval pani Ž., vtedajšiu riaditeľku a to pred napísaním posledného z článkov, keďže si potrebovali overiť, či bol pán Ď. skutočne zapísaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Na jej reakciu si už nespomínal, ale pokiaľ si pamätal, bol žalobca evidovaný. Čo sa týka právnej analýzy podmienok zaradenia po evidencii uchádzačov o zamestnanie k článku k tomu uviedol, že článok vo finálnej podobe môže byť doplnený, v pôvodnej surovej verzii to možno nebolo. Pokyn, aby sa témou zaoberal neprišiel z právneho oddelenia, nebolo to v ich kompetencii. Dopĺňať niečo k surovej verzii, ktorá sa ale neuchováva môže šéfredaktor, avšak netvrdil, že to tak bolo v tomto prípade. V tomto prípade sa na právne oddelenie neobrátil. Zaradenie konkrétnych fotografií k článku mal v kompetencii editor, zástupca šéfredaktora, prípadne šéfredaktor, alebo vedúci oddelenia. Radový redaktori sa väčšinou tejto fázy nezúčastňujú, on konkrétne fotografie videl až po uverejnení článku. Nepamätal si, že by bol autorom titulku a podtitulku. Že žalobca nespĺňal kritéria uchádzačov o zamestnanie zisťoval šéfredaktor, ktorý to overoval na právnom. Konzultoval to s právnickou firmou a túto informáciu mu dodal on. V tomto prípade som sa pred uverejnením článku so žalobcom nerozprával, po predstavení sa mu stihol položiť iba jedinú otázku, na čo mu žalobca zložil telefón.

9. Svedok S. H. vo svojej výpovedi uviedol, že pre žalovaného pracoval som ako fotoreportér, pričom s touto prácou skončil asi pred tromi rokmi. Pred pojednávaním videl relevantné fotky k tomuto konaniu od právneho zástupcu žalovaného, s ktorým sa stretol na ulici. Čo sa týka vzniku hlavnej - otváracej fotografie, zachytávajúcej žalobcu s kufríkom v ruke na ulici, ktorú jedinú zo sprievodných fotografií v článku som vyhotovil on, vznikla po zadaní pracovnej úlohy, ktorú dostal od šéfredaktora alebo jeho zástupcu a to ísť a odfotiť pána Ď.. Na týchto témach v tom čase v redakcii pracovalo veľa ľudí. Poprel autorstvo ostatných fotografií, ktoré mohol urobiť hociktorý z fotografov. Predpokladal, že žalobca nevedel, že ho fotí. Bežná prax pri odovzdávaní fotografií bola taká, že po tom, čo dostal pracovnú úlohu, išiel ju splniť a následne fotku odovzdal do redakcie po jej technickej úprave, to zn. uložil ju do elektronického systému. Ďalej už do procesu zverejnenia fotografií nezasahoval, ani do ich výberu. Súhlas dotknutých osôb v praxi vopred nikdy neriešil, sám sa s osobami, ktoré fotografoval nekontaktoval a nepýtal sa ich na to, či ich môže odfotiť a fotografie použiť. Bola mi zadaná úloha, ktorú splnil. Nevedel prečo a na čo žalobcu fotí a ani ho to nezaujímalo. Na týchto témach pracoval fotograf, ktorý bol voľný. Pamätal si, že v tom čase sa žalobcu týkalo viac tém, ktoré sa riešili priebežne. Otváracia fotografia je prvá veľká fotografia, ktorou sa otvára článok. Zvyčajne jedna z najlepších, ktoré sa k danej téme podarilo urobiť, resp. fotka, ktorá najlepšie vystihuje spracovávanú tému.

10. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka).

11. Každá osoba má teda právo, aby vytvorením a použitím fotografie (napr. predaj alebo zverejnenie) nebolo zasiahnuté do jej súkromia alebo aby fotografiou nebola porušená ochrana prejavov jej osobnej povahy (napr. podoby, tanca, spevu). Privolenie zákon nevyžaduje v prípade tzv. zákonných licencií: 1/ ak sa fotografie použijú na úradné účely na základe zákona (napr. v trestnom konaní na identifikáciu osoby, na evidenčné účely etc.), 2/ ak sa použijú primeraným spôsobom na vedecké a umelecké účely, pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby. Podľa citovaných ustanovení teda pre legálne vytvorenie a použitie (napr. predaj alebo zverejnenie) fotografie si treba odpovedať na dve otázky: a/ či dochádza vytvorením a použitím fotografie k zásahu do súkromia osoby, b/ či je potrebné privolenie na vyhotovenie a použitie fotografie.

12. Základným kritériom pre posúdenie, či fotograf môže vyhotoviť fotografiu, je, či jej vytvorením zasiahne do súkromia fotografovanej osoby. Hoci zákon presne nestanovuje, kedy už nejde o súkromie

jednotlivých osôb, snažia sa o to súdy svojou rozhodovacou činnosťou (Ústavný súd Slovenskej republiky, Európsky súd pre ľudské práva).

13. Právo na rešpektovanie súkromného života sa automaticky redukuje v závislosti od toho, do akej miery jednotliviec sám dáva svoj súkromný život do kontaktu s verejným životom alebo do úzkeho spojenia s inými chránenými záujmami. Obsah zákonnej spravodajskej licencie dovoľuje jej nositeľom nakladať s predmetmi vymedzenými v 12 ods. 1 OZ (t.zn. okrem iného aj s podobizňami) spôsobom spočívajúcim v ich vyhotovení a použití pre účely tlačového, filmového, rozhlasového a televízneho spravodajstva. Aj tu však platí, že takéto použitie nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami dotknutej fyzickej osoby. Na úkor osobného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby je zákonom uprednostňovaný všeobecný záujem na výkone spravodajskej činnosti, u ktorej sa predpokladá, že slúži verejnej informovanosti občanov. Táto licencia však k zaisteniu verejného záujmu na informáciách v prospech spravodajstva nie je akákoľvek, týkajúca sa zásahov do osobného súkromia vo forme uvádzania skutočností súkromného života. Je tomu tak preto, že skutočnosti, týkajúce sa súkromného života sú zásadne súčasťou osobného súkromia (vnútornej intímnej sféry) a nemôžu byť vecou verejného záujmu. Relatívna výnimka je pripustená výlučne u osôb tzv. verejného záujmu, avšak iba potiaľ, pokiaľ je uvádzanie takých skutočností na verejnosti v priamej súvislosti s činnosťou tejto fyzickej osoby vo verejnom živote - t.z. že majú konkrétny význam pre hodnotenie schopností a spôsobilosti vykonávať verejnú činnosť, alebo sa priamo vzťahujú k záležitosti verejného záujmu.

14. Právo na ochranu osobnosti prináleží každej fyzickej osobe. Výpočet jednotlivých zákonom chránených zložiek osobnosti sa v uvedenom ustanovení uvádza príkladmo. Popri práve na ochranu života, zdravia občianskej cti, svojho mena a prejavov osobnej povahy sem možno zaradiť aj právo na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti, súkromného a rodinného života (garantované i v článku 19 Ústavy Slovenskej republiky).

15. Ochrana práva na súkromie zahŕňa širokú ochranu intímnej sféry, vnútorného myšlienkového, či citového života človeka, jeho život v rodine, vo vzťahu k inej osobe, s ktorou je v úzkom citovom, priateľskom alebo obdobnom vzťahu. Svojím spôsobom ide o základné osobnostné právo, pretože zásahy do práva na meno, podobu, prejavy osobnej povahy či telesnú integritu sa zväčša bezprostredne dotýkajú aj vnútornej, intímnej sféry fyzickej osoby. Ochrana intímnej sféry je chránená všeobecne. To znamená, že o porušenie práva na ochranu osobného súkromia ide aj v tých prípadoch, keď ide o pravdivé tvrdenia zasahujúce do intímnej sféry fyzickej osoby.

16. Z hľadiska poskytnutia právnej ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene či nezavinene, alebo vedome či nevedome. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov, stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby.

17. Za neoprávnený zásah sa nepovažuje kritika, ak je pravdivá a súčasne svojou formou primeraná. Neoprávneným zásahom nie sú ani podnety, upozornenia a sťažnosti urobené primeraným spôsobom, adresované príslušným orgánom.

18. Použitie zákonom demonštratívne vymenovaných prostriedkov právnej ochrany osobnosti fyzickej osoby prichádza do úvahy bez ohľadu na zavinenie neoprávneného zásahu, pretože v danom prípade prichádza do úvahy objektívna zodpovednosť. Občianskoprávna sankcia by bola vylúčená iba v prípade, ak by zásah spočíval v skutkových tvrdeniach, ktoré sa preukážu pravdivými, avšak súčasne by nemohlo ísť o také skutkové tvrdenia, ktoré zasahujú do sféry súkromia, chránenej právom. Ak sa dotýkajú tejto sféry sú totiž aj pravdivé tvrdenia neoprávneným zásahom.

19. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

20. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku takejto náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť

vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. (§ 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka).

21. Primeranosť zadosťučinenia závisí od okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu. Okrem morálneho plnenia spočívajúceho v ospravedlnení alebo v odvolaní znevažujúcich výrokov spravidla tam, kde k nim došlo, nastupuje v prípade, pokiaľ takéto zadosťučinenie nie je postačujúce so zreteľom na znížené dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti a to nielen v bežnej ale v značnej miere, možnosť uplatnenia peňažnej satisfakcie. Takéto právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch prichádza do úvahy aj vtedy, keď už morálna satisfakcia nie je aktuálna.

22. Podmienku zníženia dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere je možné vyjadriť tak, že musí ísť o takú nemajetkovú ujmu na osobnosti fyzickej osoby, ktorú pociťuje - objektívne posúdené - ako závažnú. Za takéto závažné ujmy odôvodňujúce finančné zadosťučinenie sú v súdnej praxi považované predovšetkým ujmy, ktoré vznikli prostredníctvom hromadných oznamovacích prostriedkov, ktoré ako potvrdzujú skúsenosti, majú spravidla široký vplyv na verejnosť so značným ohlasom. Peňažná náhrada nemajetkovej ujmy je účinným vyvažovacím právnym nástrojom v úsilí čeliť nežiaducim neoprávneným zásahom do osobnosti fyzických osôb a to predovšetkým zásahom sledujúcim škandalizačné osočujúce a ohováračské ciele, resp. cieľ vyvolať senzáciu za účelom dosiahnutia, resp. zvýšenia zisku.

23. Na naplnenie kritéria objektívneho ohrozenia osobnostných práv sa vyžaduje vznik hrozby konkrétneho nebezpečenstva zníženia vážnosti fyzickej osoby v očiach širšej verejnosti. To znamená, že stačí, aby sa znevažujúce tvrdenie dostalo na vedomie tretím osobám. Za obzvlášť nebezpečné zásahy je možné považovať tie, ku ktorým dochádza prostredníctvom tlače. Uverejnenie nepravdivých difamujúcich tvrdení o určitej osobe v hromadných informačných prostriedkoch môže totiž spôsobiť veľmi závažnú ujmu vo sfére osobnosti fyzickej osoby a môže viesť až k jej úplnému znemožneniu, keďže v takýchto prípadoch je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že zverejnením difamujúcich údajov dochádza k zníženiu vážnosti a dôstojnosti fyzickej osoby vo vzťahu k značnému množstvu čitateľov tlače.

24. Výšku peňažného zadosťučinenia, ktoré má byť poskytnuté za účelom reparácie následku neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, určuje súd na základe voľnej úvahy, pri ktorej však prihliada na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Takéto určenie má byť s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkami spravodlivosti. Súd musí mať za preukázané, že v danom prípade existujú okolnosti dokladajúce, že v konkrétnom prípade nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a to najmä z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých poškodenej osobe, vzhľadom na jej postavenie v rodine a spoločnosti. Pre určenie výšky je rozhodujúci návrh samotnej postihnutej osoby, pretože konanie o ochranu osobnosti je návrhovým konaním. Požadovaná výška peňažného zadosťučinenia tak tvorí maximálnu hranicu, ktorú súd môže priznať. Hľadiská, z ktorých pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy súd vychádza mu však nebránia, aby postihnutej fyzickej osobe za účelom primeraného vyváženého a zmierneného vzniknutej nemajetkovej ujmy priznal menej, než požaduje, prípadne jej návrh v tomto smere v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný.

25. Do osobnostných práv fyzickej osoby chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka môže vydavateľ periodickej tlače neoprávnené zasiahnuť zverejnením difamujúcich skutkových tvrdení (najmä zverejnením nepravdivých skutočností), týkajúcich sa fyzickej osoby, či publikáciou neprípustných hodnotiacich úsudkov o tejto osobe (napr. neprípustnou kritikou občana, alebo jeho konania) a to nielen v publicistickom útvere vyjadrujúcom stanovisko oznamovacieho prostriedku či jeho redaktora, ale aj v článku, ktorý stanovisko periodika ani jeho autora nevyjadruje, pokiaľ sú v ňom obsiahnuté údaje, ktoré sú objektívne spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby.

26. Je namieste dôsledné rozlišovanie faktov a hodnotiacich úsudkov. Kým pravdivosť prvých je možné dokázať, správnosť druhých preukázať nie je možné. Skutkové tvrdenia majú objektívnu povahu. Spravidla ide o rozširovanie nepravdivých alebo pravdu skresľujúcich skutočností. Určujúcim charakterom neoprávnenosti informácie jej difamujúci, dehonestujúci, prípadne až degradujúci charakter. Porušenie práva na česť a dôstojnosť môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktorú môžu objektívne spôsobiť ujmu na cti a dôstojnosti dotknutého subjektu v očiach ostatných osôb.

To, či je určité tvrdenie difamujúce treba posudzovať nielen podľa použitých výrazov, formulácií, ale aj z celkového dojmu s prihliadnutím na všetky okolnosti a súvislosti, za ktorých k tvrdeniu došlo.

27. Hodnotiaci úsudok predstavuje subjektívny tvrdenie, vyjadrujúce osobný názor toho, kto hodnotiaci úsudok vyslovuje. Právne akceptovateľný je taký hodnotiaci úsudok, ktorý je vecný, konkrétny a primeraný čo do obsahu a formy a nesmie vybočovať z hraníc nutných na dosiahnutie cieľa.

28. Základným rozdielom medzi faktom a hodnotiacim úsudkom je v originalite hodnotiaceho úsudku. Hodnotiaci úsudok má totiž v sebe tvorivé prvky autora v tom zmysle, že vytvorí určitý jemu vlastný logický záver (t.j. jeho vlastný hodnotiaci úsudok) na základe určitých informácií. Takéto podklady by mali byť uvedené, aby bolo umožnené vytvorenie si vlastného názoru, vlastného hodnotiaceho úsudku. Obe zložky hodnotiaceho úsudku (podklady a vyvodenie logického záveru) musia tvoriť jednotný kompaktný celok a musia byť logicky spojené - logicky na seba nadväzovať. Hodnotiaci úsudok nemožno chápať tak, že nepodlieha žiadnym pravidlám, nakoľko v takom prípade by sa vytvoril inštitút, ktorý by ad absurdum znegoval právo na ochranu osobnosti.

29. Tam, kde je určité vyjadrenie hodnotiacim úsudkom, môže primeranosť zasahovania do práva na slobodu prejavu závisieť na tom, či pre napadnuté vyjadrenie existuje dostatočný faktický podklad, pretože aj hodnotiaci úsudok bez akéhokoľvek faktického podkladu môže byť prehnaný.

30. Hodnotiaci úsudok zverejnený v tlači môže byť považovaný za ako taký nielen vtedy, ak je sprevádzaný skutočnosťami, na ktorých sa zakladá. Nevyhnutnosť súvislostí medzi hodnotiacim úsudkom a skutočnosťami, ktoré ho podopierajú sa môže meniť prípad od prípadu podľa špecifických okolností.

31. Použitie zákonom demonštratívne vymenovaných prostriedkov právnej ochrany osobnosti fyzickej osoby prichádza do úvahy bez ohľadu na zavinenie neoprávneného zásahu, pretože v danom prípade prichádza do úvahy objektívna zodpovednosť. Občianskoprávna sankcia by bola vylúčená iba v prípade, ak by zásah spočíval v skutkových tvrdeniach, ktoré sa preukážu pravdivými, avšak súčasne by nemohlo ísť o také skutkové tvrdenia, ktoré zasahujú do sféry osobnosti chránenej právom. Ak sa dotýkajú tejto sféry sú totiž aj pravdivé tvrdenia neoprávneným zásahom.

32. Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené Ústavou SR v čl. 26 ods. 1, ktoré však nesmie neoprávnené zasahovať do cti a dobrého mena (povesti) fyzických a právnických osôb. Dochádza tak k stretu dvoch základných práv uverejnených aj Listinou základných práv a slobôd, a to práv na ochranu osobnosti (čl. 10 Listiny) a práva na slobodu prejavu a na informácie (čl. 17 Listiny). Ústavou upravené (a pritom jediné) obmedzenia ich výkonu sú upravené v jej čl. 26 ods.4. Medzi tieto obmedzenia patrí aj „ochrana práv a slobôd iných“. Pri uplatňovaní týchto základných práv ide o vytvorenie primeranej rovnováhy medzi právom na informácie na strane jednej a právom na ochranu osobnosti toho, o ktorom sa informácie získavajú, pričom sa uznáva, že u osôb verejného záujmu dochádza k zúženiu priestoru ich osobnej sféry, v dôsledku čoho sa primerane znižuje aj úroveň ochrany ich osobnostných práv.

33. Medzi osoby verejného záujmu možno zaradiť všetky kategórie osôb z politického, športového alebo kultúrneho života, bez ohľadu na to, či sú týmito osobami dlhodobou alebo krátkodobou, resp. či sa jedná o absolútne alebo relatívne osoby verejného záujmu. Už tradične sú za absolútne osoby verejného záujmu považovaní v užšom zmysle politici a v širšom ponímaní aj športovci, vedci, spisovatelia, herci, speváci alebo iné osoby zo šoubiznisu, na ktoré sa upriamuje pozornosť verejnosti a ktoré sa týmito osobami stali zväčša na základe vlastného rozhodnutia. Za relatívne osoby verejného záujmu označujeme subjekty, ktoré sú prechodne stredobodom pozornosti na základe udalosti, ktorú verejnosť zaujíma, bez ohľadu na to, či je prijímaná pozitívne alebo negatívne. Spoločné pre obidve skupiny absolútnych aj relatívnych osôb je to, že sú známe a priťahujú pozornosť verejnosti vďaka činnosti alebo skutkom, ktoré sa s týmito osobami spájajú a ktoré ich odlišujú od ostatných osôb, hoci len na prechodné obdobie. Osoba verejného záujmu sama nevyhnutne a otvorene vystavuje podrobnému skúmaniu zo strany médií a širokej verejnosti každé svoje slovo a skutok a musí prejavovať väčšiu mieru tolerancie, najmä ak ona sama robí verejné vyhlásenia, ktoré pripúšťajú kritiku. Avšak aj osoby verejného záujmu majú osobitné právo na súkromie a taktiež právo na rešpektovanie ich cti, dôstojnosti a dobrého mena a je žiaduce ich vnímať a posudzovať individuálne, pričom potreba takejto ochrany musí byť v rovnováhe so záujmami otvorenej diskusie o prejavoch takejto osoby.

34. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR osoba obvinená z trestného činu sa vznesením obvinenia stáva osobou verejného záujmu, pričom patrí do tej skupiny týchto osôb, ktorých zaradenie je odôvodňované ich vlastným konaním. Miera jej povinnosti tolerancie voči kritike je však výrazne menšia než u iných osôb verejného záujmu, nižšia než u osoby odsúdenej. Je to dané tým, že aj novinár musí neustále brať do úvahy princíp prezumpcie neviny a skutočnosť, že obvineného nemožno považovať za páchatel'a trestného činu, pričom stále nie je vylúčené, že jeho trestné stíhanie sa skončí inak než právoplatným odsúdením (nálež II. ÚS 403/2013-42).

35. Podľa Občianskeho zákonníka sa neobmedzuje sloboda prejavu len na základe kritéria pravdivosti či nepravdivosti danej informácie, ale na základe intenzity zásahu danej informácie do osobnostných práv a slobodu prejavu tak možno obmedziť i ohľadne niektorých pravdivých informácií. Záleží tiež na prostredí, v ktorom k zásahu došlo, na subjekte zásahu, objekte zásahu, na jeho obsahu, pokiaľ spočíva v skutkových tvrdeniach a na ostatných okolnostiach, za ktorých bol uskutočnený. K úspešnému uplatneniu práva na ochranu osobnosti stačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 OZ a k takému zisteniu dôjde súd po posúdení všetkých okolností konkrétneho prípadu. Nevyžaduje sa vyvolanie následkov. U práva na ochranu občianskej cti následok spočíva v znížení vážnosti u spoluobčanov a v ohrození postavenia. Ak sa dostanú prednesené výroky na verejnosť alebo ak sa na verejnosť môžu dostať, je daná objektívna spôsobilosť vyvolať následky týkajúce sa osobnosti občana.

36. Vzhľadom k cieľom právnej úpravy ochrany osobnosti, ktorého prvoradou požiadavkou je chrániť osobnosť občana pred zásahmi, ku ktorým nebol pôvodca zásahu oprávnený, nevyžaduje Občiansky zákonník k úspešnému uplatneniu práva na ochranu osobnosti zavinenie. Preto, kto sa zásahu dopustil, nemôže sa zbaviť zodpovednosti ani dôkazom, že bol v omyle.

37. Ak je konkrétna fyzická osoba nedôvodne spájaná s kritizovanou alebo spoločensky odsudzovanou činnosťou, ide o zásah spôsobilý vyvolať ujmu na práve na česť a dôstojnosť takejto osoby. A ak dôjde k takémuto zásahu verejnou publikáciou, ide o zásah objektívne spôsobilý znížiť dôstojnosť, resp. vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere.

38. Za obsah periodickej tlače zodpovedá v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači vydavateľ, pokiaľ citovaný zákon neustanovuje inak. Zodpovednosť vydavateľa je vylúčená v prípade, a) ak obsah informácie, ktorú poskytol ústavný činiteľ, orgán verejnej moci, rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia zriadená orgánom verejnej moci alebo právnická osoba zriadená zákonom, ak je táto informácia uverejnená v periodickej tlači alebo v agentúrnom spravodajstve v pôvodnom znení a jej spracovaním pre uverejnenie sa nezmenil jej pôvodný obsah, b) obsah uverejneného oznámenia v naliehavom verejnom záujme (§ 5 ods. 2 citovaného zákona).

39. Podľa znenia relevantných ustanovení zákona č. 5/2004 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase (t.j. v čase rozhodovania o žiadosti žalobcu o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie ako aj v čase zverejnenia napadnutého článku), bolo základnou podmienkou zaradenia do evidencie uchádzačov naplnenie legálnej definície uchádzača o zamestnanie. Do evidencie nebolo možné spravidla zaradiť osoby vykonávajúce zárobkovú činnosť, rozdelené do 4 skupín: 1/ zamestnanci - osoby v pracovnom pomere vykonávajúce závislú prácu na základe pracovnej zmluvy alebo osoby v obdobnom pracovnom vzťahu (napr. štátnozamestnanecký pomer), 2/ tzv. dohodári - t.j. osoby v pracovnoprávnom vzťahu vykonávajúce prácu na základe dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru (dohoda vykonaní práce, dohoda o pracovnej činnosti a dohoda o brigádnickej práci študentov), prípadne na základe právneho vzťahu podľa osobitného predpisu (napr. na základe príkaznej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka, resp. mandátnej zmluvy podľa Obchodného zákonníka), 3/ samostatne zárobkovo činné osoby - osoby vykonávajúce poľnohospodársku výrobu vrátane hospodárenia v lesoch a na vodných plochách zapísané do evidencie podľa osobitného predpisu, prevádzkujúce alebo vykonávajúce živnosť podľa osobitného predpisu, vykonáva činnosť podľa osobitných predpisov (napr. daňoví poradcovia, advokáti, notári a pod.), ale tiež fyzická osoba, ktorá je spoločníkom verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným podľa osobitného predpisu, fyzická osoba, ktorá vykonáva sprostredkovanie zamestnania za úhradu podľa a fyzická osoba, ktorá vykonáva dočasné a podporované zamestnávanie podľa osobitných ustanovení tohto predpisu. Výkon funkcie konateľ'a nebolo v zákonných ustanoveniach citovaného

právneho predpisu v jeho znení účinnom v rozhodnom čase ex lege poňaté ako samostatne zárobková činnosť, pričom v prípade, že vykonával funkciu konateľa ako zamestnanec, takáto skutočnosť vo svojich právnych dôsledkoch znamenala, že osoba, ktorá je súčasne konateľom s.r.o. a zamestnancom, sa považovala na účely evidovania na úrade za zamestnanca a nie za samostatne zárobkovo činnú osobu, z ktorého dôvodu sa aplikovala zákonná prekážka evidovania pod písm. a), z ktorej však zákon poznal výnimku a to ak takéto osoby vykonávali zárobkovú činnosť na základe pracovnoprávneho vzťahu alebo právneho vzťahu podľa osobitného predpisu, ak mzda alebo odmena za vykonávanie týchto činností nepresiahla 65 % zo sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu podľa osobitného predpisu platnej k prvému dňu kalendárneho mesiaca, za ktorý sa preukazuje výška mzdy alebo odmeny. Z uvedených pravidiel zaradenia, resp. nezaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie potom vyplývalo, že konateľ s.r.o. mohol byť zaevidovaný v evidencii na úrade práce za kumulatívneho splnenia dvoch zákonných podmienok a to a) mal súčasne status zamestnanca a b) ako zamestnanec mal mzdu nepresahujúcu zákonom stanovenú hranicu 65 % zo sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu. Vo svetle uvedených skutočností potom skutkové tvrdenie uvedené v článku, ktoré uvádza ako fakt, že žalobca ako konateľ spoločnosti nespĺňal (rozumej nemohol spĺňať) kritériá pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie, ktorí sa nachádzajú v hmotnej núdzi je nepravdivé a z neho vyplývajúci hodnotiaci úsudok, že takéto konanie môže vykazovať znaky trestného činu podvodu sa javí ako neprímeraný, t.j. ako úsudok, ktorý neumožňuje čitateľovi urobiť si vlastný úsudok o veci vychádzajúci z pravdivých skutočností a môže mať preto za následok aj skreslenie hodnotiaceho úsudku čitateľom. (14/2001 ZSP). Napokon skutočnosť, že žalobca spĺňal kritériá pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie bolo preukázané obsahom pripojeného spisu Úradu práce sociálnych vecí a rodiny, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že úrad práce, postup ktorého je nutné považovať za postup de lege lata, vydal v správnom konaní rozhodnutie, na základe ktorého bol v čase zverejnenia napadnutého článku žalobca zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie, bez ohľadu na trvanie správneho konania, v ktorom boli tak zo strany žalobcu ako i úradu využívané opravné prostriedky.

40. Súd prvej inštancie je toho názoru, že je nutné rešpektovať určité špecifiká bežnej periodickej tlače, určenej pre informovanie najširšej verejnosti, ktorá v určitých prípadoch musí - predovšetkým s ohľadom na rozsah jednotlivých príspevkov a čitateľský záujem - pristupovať k určitým zjednodušeniam (či skresleniam), a nie je možné bez ďalšieho tvrdiť, že každé zjednodušenie, či skreslenie musí nevyhnutne viesť k zásahu do osobnostných práv dotknutej osoby. Možno pripustiť určitú mieru zveličovania, ironizovania, či použitia relatívne ostrejších výrazov, ktoré by mohli byť za iných okolností považované za urážlivé. Táto miera je však limitovaná skutkovými okolnosťami uvedenými v článku, ktoré použitie týchto prostriedkov či výrazov umožňujú, t.z. musí mať základ v skutkovom dejí, z ktorého vychádza. A hoci nie je možné trvať na absolútnej presnosti skutkových tvrdení a jednoznačnosti hodnotiacich úsudkov a klásť tak na novinárov vo svojich dôsledkoch nesplniteľné nároky, je nevyhnutné sledovať, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, čo v danom prípade podľa názoru súdu nebolo naplnené. Nie bez významu je v danom kontexte skutočnosť potvrdená svedeckou výpoveďou autora článku, že bol konzultovaný s právnym servisom žalovaného, čo vyžadoval aj Etický kódex Spoločnosti 7Plus, podľa ktorého je pri zverejňovaní informácií povinnosťou redaktorov podávať čitateľom pravdivé, presné a neskreslené informácie; publikovanie neoverených informácií, resp. informácií z nedôveryhodných zdrojov je zakázané. Podľa názoru uvedené ustanovenia Etického kódexu slúžia práve k eliminácii zvýšenej možnosti vyvodzovania občianskoprávnej zodpovednosti žalovaného, ktorý nepochybne s poukazom na vyššie uvedené zodpovedá za celkové pravdivé vyznenie zverejnených informácií, keď v danom prípade mal súd za naplnené predpoklady zodpovednosti žalovaného.

41. V danom prípade súd na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že v súvislosti s uverejnením napadnutého vyššie označeného článku v čísle X týždenníka K. X O. dňa X.X.XXXX - konkrétne uverejnením preukázateľne nepravdivého skutkového tvrdenia a nadväzujúceho hodnotiaceho úsudku v citácii: „Firmu minimálne do jeho podpisu pod závierku zastupoval ako konateľ, a teda nespĺňal kritériá pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie, ktorí sa nachádzajú v hmotnej núdzi. Takéto konanie môže vykazovať znaky trestného činu podvodu“ a ďalej tiež zverejním dvoch zo súboru sprievodných fotografií - „otváracej fotografie“ zobrazujúcej žalobcu kráčajúceho v zime ulicou a žalobcu cestujúceho v MHD došlo k neoprávnenému zásahu do troch aspektov práva na ochrany osobnosti žalobcu a to 1. k zásahu do jeho práva na česť a dôstojnosť, 2. práva na prejavy osobnej povahy zachytené na hmotnom substráte, konkrétne práva na podobizeň, predmetom ktorého je zobrazenie (portrét) podoby občana,

teda registrácia individuálnych čŕt jeho tváre, prípadne celej postavy a 3. práva na súkromie žalobcu. Označené konanie žalovaného bolo potrebné kvalifikovať ako neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu objektívne spôsobilý znížiť česť, vážnosť a dôstojnosť žalobcu v širokom okruhu verejnosti a spoločnosti s poukazom na charakter média, v ktorom došlo k uverejneniu.

42. V danom prípade sa vzhľadom na okolnosti prípadu súd stotožnil s právnym názorom žalovaného, že žalobcu je nutné považovať za osobu verejného záujmu napriek značnej dobe, ktorá uplynula od zániku jeho poslancského mandátu, a to konkrétne za relatívnu osobu verejného záujmu v kontexte spravodajskej témy napadnutého článku, zameraného na verejné zdroje, resp. nakladanie s nimi de facto v priamej príčinnej súvislosti s predchádzajúcou trestnou činnosťou žalobcu v čase výkonu jeho verejnej funkcie, ktorou na seba jednoznačne upriamil záujem širokej verejnosti, keď navyše z článku nepochybne vyplýva, že vznikol v nadväznosti na súvisiace súdne rozhodnutia, resp. konania, keď jedným z nich bolo upustenie od peňažného trestu v značnej výške, ktorý by v prípade jeho riadneho vyplatenia tvoril príjem štátneho rozpočtu, pričom z verejných zdrojov je financovaná aj bezplatná právna pomoc osobám v hmotnej núdzi. Pretrvávajúci status osoby verejného záujmu je v danom prípade zapríčinené konaním samotného žalobcu a to nie len v súvislosti s jeho predchádzajúcou spoločensky odsúdenia hodnou činnosťou, ale aj v súvislosti s jeho ďalšími krokmi, ktoré podnikal po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ktorými sa hoci možno nie cielene sám staval do centra záujmu verejnosti, a teda bol povinný vo vyššej miere strpieť oprávnenú kritiku, ku ktorej napadnutý článok nepochybne smeroval. Verejné zdroje a ich prerozdelenie totiž vzbudzujú oprávnený záujem verejnosti. Hoci je možné pripustiť, že vecou verejného záujmu je aj sprostredkovať informácie o skutkoch nesúcich znaky trestných činov, ktoré v súvislosti s ich zameraním a závažnosťou taktiež môžu vzbudiť záujem verejnosti, v tejto súvislosti je potrebné osobitne zdôrazniť, že médiá musia dbať na to, že informácie v tomto smere musia byť podávané s osobitnou mierou opatrnosti a riadne overené, keďže pokiaľ by boli závery mienkotvornej tlače v tomto smere neopodstatnené, vychádzajúce z nepravdivých skutkových tvrdení, bez ohľadu na ich zdroj, okrem prípadov osobitne upravených v § 5 ods. 2 zákona o periodickej tlači, takéto tvrdenie môže samo o sebe predstavovať citeľný zásah do práva tejto osoby na ochranu jej osobnosti, a to v prípade nepravdivých skutkových tvrdení napriek tomu, že ide o osobu verejného záujmu. V posudzovanej veci neboli naplnené kritériá vylúčenia zodpovednosti vydavateľa zodpovednosti, keďže obsah súdom vyhodnotenej nepravdivé informácie neposkytol ústavný činiteľ, ani orgán verejnej moci, či rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia zriadená orgánom verejnej moci, prípadne právnická osoba zriadená zákonom a informácia nebola uverejnená - prevzatá v periodickej tlači v pôvodnom znení bez zmeny jej pôvodného obsahu a hoci obsah uverejneného oznámenia súd vyhodnotil ako zameraný na riešenie vecí verejného záujmu, rozhodne nemožno v danom prípade hovoriť o naliehavom verejnom záujme vzhľadom na odstup času medzi samotnou žiadosťou žalobcu o zapísanie do evidencie nezamestnaných o následné priznanie dávok v hmotnej núdzi, odpustenie peňažného trestu a zverejnením článku.

43. Súd považuje za potrebné dodať, že podľa konštantnej súdnej judikatúry (napríklad rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 209/2004) súd nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia dať odpovede na úplne všetky otázky (resp. námietky) nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Súd teda svoje rozhodnutie založil na vyššie uvedených relevantných skutočnostiach a nepovažoval za potrebné vyjadrovať sa ku všetkým početným, ale vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu nepodstatným pripomienkam, námietkam a tvrdeniam vznášanimi v priebehu konania jeho účastníkmi. Iba na margo však považuje za vhodné uviesť, že napr. skutočnosť, či si žalobca splnil, resp. nesplnil povinnosť štatutára podať návrh na zápis zmeny zapísaných údajov v obchodnom registri je pre rozhodnutie súdu v kontexte posudzovaných kritérií z hľadiska spôsobilosti zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobcu veci irelevantná a rovnako nebola napr. predmetom dokazovania v predmetnej veci účelovosť konania žalobcu a ani výslovne pertraktovaná v napadnutom článku, pričom žalobca nenamietal ani potenciálne implicitné vyvodenie takéhoto označenia jeho konania z textu napadnutého článku, preto sa ňou súd v posudzovanej veci bližšie nezaoberal. Zameril sa výlučne na žalobcom namietané tvrdenia, resp. hodnotiace úsudku a ich spôsobilosť zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcu a na spravodajskú licenciu uverejnených sprievodných fotografií.

44. Čo sa týka zásahu formou zverejnených fotografií žalobcu špecifikovaných v odseku 46 tohto rozsudku, ktoré zachytávajú na hmotnom substráte podobu žalobcu, súd musel prihliadať na okolnosti zhotovenia uvedených fotografií (bez vedomia žalobcu, t.j. evidentne z väčšej vzdialenosti za použitia objektívu, pričom zachytávali situáciu osobnej povahy, odohrávajúc sa v bežnom súkromnom

občianskom živote žalobcu, bez zjavného vecného súvisu s inak informačným charakterom článku a predovšetkým ku skutočnosti, že žalobca nedal na ich vyhotovenie za výsostne súkromných okolností a na ich uverejnenie súhlas. Podľa názoru súdu archívne ilustračné fotografie zhotovené v súlade so spravodajskou licenciou, ktoré mal žalovaný zjavne k dispozícii (ostatné sprievodné fotografie k napadnutému článku, okrem označených v odseku 46 tohto rozsudku) boli postačujúce pre dosiahnutie sledovaného informačného účelu článku.

45. Súd zastáva názor, že akceptujúc investigatívny charakter článku, pre účely vyhľadávacej žurnalistiky musí mať zverejnená fotografia reálny vecný súvis s legitímnou témou. Za takéto fotografie je v danom prípade možné označiť archívne fotografie zo súdneho konania, ako aj fotografie zachytávajúce žalobcu pred budovou justičného paláca, rovnako ako fotografia jeho rodinného domu, resp. žalobcu pred svojim obydľím v kontexte spracovávanej témy, avšak nad rámec sledovaného účelu sa jednoznačne javia byť zverejnené fotografie zachytávajúce žalobcu v bežných životných situáciách, keď podľa názoru súdu pohyb na ulici či v MHD je jednoznačne vecou súkromia danej osoby, keď navyše boli zhotovené nepozorovane, bez vedomia a súhlasu žalobcu. Pripustenie legitimity zverejnenia takýchto fotografií by vo svojich dôsledkoch mohlo mať nedozierne následky na absolútnu stratu pocitu súkromia a slobodnej dispozície s vlastnou podobizňou ako prejavom osobnej povahy v ktorejkoľvek situácii každodenného občianskeho života, v ktorom má každý jednotlivec právo na rešpektovanie súkromia (a to aj na verejnosti, resp. verejne prístupných miestach) a ochranu pred šikanóznym neopodstatneným prenasledovaním za okolností, ktoré nemajú priamy súvis s možným verejným záujmom. Súkromím sa v danom kontexte rozumie právo na život podľa vlastných predstáv chránený pred publicitou.

46. Súd opakovane aj v súvislosti s výpoveďou autora článku uvádza, že samotný charakter článku považoval predovšetkým za spravodajský, kritický, písaný za účelom informovania občanov, ktorí majú právo byť informovaní o spôsobe nakladania s verejnými zdrojmi. Gro článku malo i podľa názoru súdu vecný charakter a boli v ňom uvedené fakty. Tvrdenie označené v odseku 46 tohto rozsudku, s ním súvisiaci hodnotiaci úsudok a zverejnenie fotografií bez zjavného vecného súvisu so spracovávanou témou zo súkromia žalobcu, však vybočovali z hraníc potrebných na dosiahnutie spravodajského cieľa a zanechávali dehonestujúci dojem. Súd uvedené formulácie považoval za neprimeranú čo do obsahu i formy ako i bez vecného základu, z ktorého je nutné vychádzať pri snahe o dosiahnutie informačných cieľov.

47. Významná úloha tlače v štáte, ktorý sa riadi zákonmi a jej právo informovať verejnosť o otázkach spoločenského života je nespochybniteľné. Nesmie však prekročiť určité stanovené hranice, medziiným tie na ochranu dobrého mena, z jej podstaty vyplýva aj spôsob, ktorý je v súlade s jej povinnosťami a zodpovednosťou poskytovať informácie a myšlienky k veciam verejného záujmu. (mutatis mutandis rozsudok *Castells v. Španielsko* z 23. apríla 1992, Séria A, č. 236, str. 23, ods. 43).

48. Úlohou žalovaného ako vydavateľa, zodpovedajúceho za obsah vydania periodickej tlače v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona o periodickej tlači v platnom znení (odsek 43 tohto rozsudku) bolo, aby pred publikáciou článok, skutkové tvrdenia, hodnotiace úsudky a sprievodné fotografie komplexne posúdil a zhodnotil, či jeho zverejnením môže zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcu, teda či týmto zverejnením mohlo dôjsť k zníženiu jeho vážnosti, cti a dôstojnosti v očiach značného množstva čitateľov a to s poukazom na vyššie uvedené napriek statusu žalobcu v predmetnej veci ako osoby relatívneho verejného záujmu. Súd mal za to, že zverejnením fotografií súkromného charakteru a hodnotiacim úsudkom vychádzajúcim z nepravdivého skutkového tvrdenia označeného ako fakt, bol v danom prípade zo strany žalovaného prekročený i prípustný rámec spravodajskej licencie. Žalovaný sa v tejto súvislosti teda nemôže dovoliavať ani toho, že autor článku konal v dobrej viere, vychádzal z verejne dostupných zdrojov, prípadne zverejnil údaje, ktoré boli už zverejnené v iných periodikách, ani že dodržiaval novinársku etiku.

49. Sloboda prejavu totiž nemôže byť bezbrehá. Novinárska etika stanovuje jej hranice. Ak by súd neuznal právo na ochranu osobnosti žalobcu, znamenalo by to, že jednému právu, t.j. právu na informácie, by bola bezdôvodne daná prednosť pred právom iným - právom na ochranu osobnosti a súkromného života.

50. Pri hľadaní rovnováhy a proporcionality medzi právom žalobcu na ochranu osobnosti a právom žalovaného na slobodu prejavu bolo potrebné uprednostniť právo fyzickej osoby na ochranu osobnosti.

51. K úspešnému uplatneniu práva na ochranu osobnosti sa vzhľadom k účelu ochrany osobnosti nevyžaduje zavinenie. Takisto sa nevyžaduje vyvolanie následkov zásahu.

52. Súd považoval za postačujúce zistenie, že zásah zo strany žalovaného bol objektívne spôsobilý narušiť resp. ohroziť práva žalobcu chránené ustanovením § 11 OZ a neoprávnene zasiahol do jeho občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, práva na ochranu prejavov osobnej povahy a súkromia. Pri posudzovaní objektívnej spôsobilosti zásahu súd vychádzal z prostredia, z intenzity, povahy a spôsobu neoprávneného zásahu, z charakteru a rozsahu zasiahnutých hodnôt osobností, z trvania a rozsahu ohlasu v spoločnosti ako aj z obsahu a formy zásahu, ktorý spočíval v uverejnení fotografií súkromného charakteru bez súhlasu dotknutej osoby, presahujúcej informačné ciele, zverejnení nepravdivej informácie a v neadekvátnom znevažujúcom hodnotiacom úsudku. Uvedené mal za dostatočne preukázané žalobcom prezentovanými dôkazmi. Intenzitu zásahu súd posudzoval predovšetkým s prihliadnutím na to, že týždenník, v ktorom bolo uvedené uverejnené je na trhu s periodickou tlačou jedným z najpredávanejších a tým pádom i najčítanejších. Závažnosť miery intenzity, ktorá sa prejavila vo výške priznaného zadosťučinenia súd vyvodzoval aj od spoločenského a profesionálneho postavenia žalobcu, s prihliadnutím na už predchádzajúce zhoršenie jeho dobrej povesti vlastným neadekvátnym konaním.

53. Preto v danom vzhľadom na konštatovanie neoprávnenosti zásahu do práva žalobcu na ochranu jeho osobnosti súd návrhu vyhovel čiastočne v časti uverejnenia ospravedlnenia v upravenej forme. Žalobca sa žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť uverejniť Ospravedlnenie - resp. aspoň upútavku ospravedlnenia na všetkých miestach v poradí druhého čísla po právoplatnosti rozsudku týždenníka K. X O., kde bol propagovaný, resp. zverejnený napadnutý článok a to veľkosťou písma zodpovedajúcej textu napadnutého článku na tom ktorom mieste v periodiku. Súd vo zvyšku v časti nad rozsah uvedený vo výroku tohto rozsudku žalobu v časti ospravedlnenia zamietol s poukazom na skutočnosť, že požadovanú formu ospravedlnenia považoval v plnom požadovanom rozsahu za neprimeranú závažnosti a rozsahu zásahu, keď článok odhliadnuc od jediného nepravdivého skutkového tvrdenia, súvisiaceho neprimeraného hodnotiaceho úsudku a dvoch z väčšieho počtu fotografií súd považoval za korektný. Preto sa obmedzil na ospravedlnenie v redukovanom znení zodpovedajúcom forme zásahu ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a návrh zamietol aj v časti, v ktorej sa žalobca domáhal zaviazat' žalovaného zdržať sa uverejňovania a rozširovania všetkých označených fotografií, t.j. vrátane tých, na ktoré sa vzťahovala spravodajská licencia, čo by podľa názoru súdu predstavovalo neprimerané obmedzenie práva žalovaného na slobodu prejavu, ergo nedôvodný zásah do slobody tlače. Čo sa týka fotografií, ktoré boli súdom vyhodnotené ako vyhotovené bez spravodajskej licencie, v prípade ich ďalšieho šírenia by sa žalovaný vystavoval riziku ďalších súdnych sporov, a teda v tejto časti súd považuje požadovaný výrok za nadbytočný, pričom vyhovel aj časti návrhu na odstránenie článku z internetovej stránky žalobcu, čo považoval za dôvodné z hľadiska upustenia od ďalšieho trvania neprimeraného zásahu, pričom v tejto časti nebolo možné nápravu dosiahnuť inak.

54. Súd mal po vykonanom dokazovaní za to, že v prejednávanej veci sú splnené zákonom stanovené podmienky aj pre priznanie primeraného zadosťučinenia v peniazoch - materiálnej satisfakcie s poukazom na vyššie odôvodnený záver, že charakterom zásahu v danom prípade došlo k neoprávneným zásahom k nemajetkovej ujme závažne postihujúcej žalobcu, pričom bol spôsobilý aj ďalej znižovať jeho už doposiaľ naštrbenú vážnosť a dôstojnosť v spoločnosti a to v značnej miere.

55. Závažnosť ujmy vzniknutej žalobcovi vyvolanej zásahom žalovaného súd vzhľadom na celkovú povahu zásahu ako aj jednotlivé okolnosti posudzoval ako objektívnu, nakoľko za obdobných okolností by masovému šíreniu prejavu osobnej povahy, nepravdivej informácii a prehnaného hodnotiaceho úsudku, nezodpovedajúceho skutočnosti, ako tomu došlo pri uverejnení napadnutého článku, nechcela čeliť žiadna osoba, ktorej ďalšie spoločenské i profesionálne pôsobenie, resp. opätovné zaradenie do spoločnosti obzvlášť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, je značne závislé od jeho dobrej povesti, resp. od jej zlepšenia, keď napadnutý článok vo svojich dôsledkoch smeroval k opaku.

56. Pri úvahe o výške primeranej peňažnej satisfakcie, ktorá by bola v súlade s požiadavkou spravodlivosti k okolnostiam, za ktorých k neoprávnenému zásahu do cti, dôstojnosti a povesti žalobcu došlo, súd vychádzal zo závažnosti ujmy spôsobenej žalobcovi, čo do jej intenzity, charakteru, rozsahu a trvania a šírky cieľovej skupiny čitateľov. Konkrétne prihliadal na skutočnosť, že k zásahu došlo v

masovokomunikačnom prostriedku s celoslovenským dosahom a bezprostredne malo širší ohlas, čo mal súd výpoveďou autora článku a fotografa za preukázané celou sériou článkov, v kontexte s ktorou bol napadnutý článok uverejnený. Súčasne súd zohľadňoval i možný dopad ohlasu zverejnenia nepravdivej informácie a úsudku do sféry ďalšieho pracovného uplatnenia žalobcu po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Súd ďalej zohľadňoval i značnú predajnosť a tým pádom i čítanosť a komerčný úspech týždenníka, v ktorom došlo k zásahu, ktorý má výrazný vplyv na vytváranie verejnej mienky. Súd vychádzal aj zo skutočnosti, že ochrana práva dotknutej osoby pôsobí účinne a preventívne nielen voči rušiteľovi, ale aj na všetkých ostatných, ktorí zamýšľajú urobiť neoprávnený zásah do osobnostných práv iba v prípade priznania primeraného finančného zadosťučinenia, zodpovedajúceho možnostiam zodpovedného subjektu.

57. S prihliadnutím na všetky vyššie uvedené činitele, súd považoval za primeranú výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch zodpovedajúcu zásahu do práv žalobcu v celkovom rozsahu 2.000 eur. Z uvedenej sumy predstavuje čiastka 1.000 primeranú satisfakciu v súvislosti so zásahom do práva žalobcu na ochranu prejavu osobnej povahy zachyteného na hmotnom substráte, ku ktorému došlo uverejnením fotografií súkromného charakteru bez predchádzajúceho súhlasu žalobcu (po 500 eur za každú fotografiu). Zvyšnú sumu 1.000 eur súd považoval za primeranú satisfakciu zodpovedajúcu zásahu do sféry súkromia (500 eur) a práva na dobré meno, česť a dôstojnosť (500 eur), ku ktorým došlo súčasne so zverejnením predmetnej fotografie, ako aj zverejnením nepravdivého faktu („ako konateľ“ ...nesplnil kritériá pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie, ktorí sa nachádzajú v hmotnej núdzi“) a neprimeraného difamujúceho hodnotiaceho úsudku („Takéto konanie môže vykazovať znaky trestného činu podvodu“). Vo zvyšku návrh, ktorým sa žalobca domáhal zaplatacia primeraného zadosťučinenia v peniazoch v celkovej výške 30.000 eur, súd zamietol.

58. Súd má za to, že zásah do slobody prejavu žalovaného uložením povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v určenej výške, vykonaný na základe zákona sleduje legitímny cieľ vyjadrený v čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru (ochranu povesti tretích osôb).

59. Týmto rozhodnutím priznanú sumu materiálnej satisfakcie je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v paričnej lehote do 3 dní od jeho právoplatnosti.

60. O trovách konania súd rozhodol za použitia ust. § 255 ods. 1 CSP podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Napriek čiastočnému zamietnutiu návrhu a to tak vo vzťahu k požadovanému ospravedlneniu ako aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súd za plný úspech vo veci na strane žalobcu považoval jednak konštatovanie vzniku neoprávneného zásahu a jednak priznanie nemajetkovej ujmy, za zohľadnenia paušálnej advokátskej tarify v prípadoch ochrany osobnosti (§ 10 ods. 8 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z.). S poukazom na uvedené teda súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorých trov rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením.

61. Odvolací súd rozsudkom sp. zb. 5Co/152/2016 zo dňa 28.03.2017 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

62. Ústavný súd SR svojím nálezom sp. zn. I. ÚS 235/2020 zo dňa 22.09.2020, konštatoval porušenie základných práv žalovaného rozsudkom odvolacieho súdu a preto tento zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

63. Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý žiada odvolací súd, aby predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, resp. aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Svoje odvolanie žalobca právne odôvodnil podľa § 365 písm. h/, f/ C.s.p. Žalobca súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že zo strany žalovaného prišlo k viacnásobnému porušeniu žalobcových práv a to, práva na dobré meno, česť, dôstojnosť, ochranu prejavu osobnej povahy zachyteného na hmotnom substráte, no žalobca má za to, že súd v napadnutom rozsudku priznal žalobcovi neprimerane nízku náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2000 eur. Taktiež sa žalobca nestotožňuje s výrokom súdu o morálnom zadosťučinení žalobcu formou ospravedlnenia od žalovaného, ktorý považuje žalobca za nedostatočný. Žalobca žiada v rámci svojho odvolania o uverejnenie ospravedlnenia aj na mieste samotného článku, na strane 26 na rovnakom mieste a s rovnakým typom aj veľkosťou písma ako bolo na strane 26 týždenníka K. X O. zo dňa XX.XX.XXXX uverejnené „Šikovný“ uverejniť text „Ospravedlnenie“

so žalobcom navrhovaný textom. Žalobca má za to, že ak bolo v konaní preukázané, že žalovaný nezasiahol do práv žalobcu len samotným článkom uverejneným na stranách 26-28 týždenníka K. X O. zo dňa XX.XX.XXXX ale rovnako aj „upútavkou“ na inkriminovaný článok uverejnenou na strane 5 týždenníka K. X O. zo dňa XX.XX.XXXX a prirodzene aj samotným článkom uverejneným na strane 26-28 týždenníka. Preto má žalobca za to, že nepriznanie tejto časti požadovanej morálnej satisfakcie bolo v rozpore s právom žalobcu na primerané zadostučinenie. Čiastku 2000 eur považuje žalobca za zjavne neprimeranú zásahu do jeho práv. Žalobca poukazuje na to, že pri posudzovaní primeranosti výšky materiálnej satisfakcie musí súd zohľadniť všetky podstatné okolnosti prípadu. Žalobca pri tom poukazuje na to, že žalovaný zinkasoval uverejnením predmetného článku neporovnateľne viac finančných prostriedkov, ako je nútený teraz ako náhradu nemajetkovej ujmy vyplatiť, rovnako tak suma 2000 eur nepôsobí preventívne proti ďalším potencionálnym porušovateľom. Žalobca poukazuje na to, že predmetný článok je stále uverejnený na webovom sídle žalovaného. Žalobca má za to, že k neoprávnenému zásahu do jeho práv došlo všetkými siedmimi publikovanými fotografiami a nie iba dvomi, ako uvádza súd prvej inštancie. Predmetné fotografie nesúvisia s legitimitou témy sporného článku. Žalobca je toho názoru, že priznané morálne zadostučinenie nepostačuje a výška satisfakcie 2000 eur pri kumulácii všetkých zásahov a s ohľadom aj na fakt, že predmetný týždenník je masmédiom s celoslovenským pôsobením je konajúcim súdom zjavne nedostatočne ohodnotená v dôsledku čoho rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí.

64. Voči predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie taktiež žalovaný, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietá, resp. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje odvolanie žalovaný odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. h/, f/, b/, /d C.s.p. Podľa žalovaného súd nesprávne posúdil vetu „firmu minimálne do jeho podpisu pod závierku zastupoval ako konateľ a teda nespĺňal kritéria pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie, ktorí sa nachádzajú v hmotnej núdzi“, ktorá je skutkovým tvrdením, keďže z predmetnej formulácie je zjavné že sa jedná o názor. Súd nesprávne posúdil aj otázku, či konateľ mohol poberať dávky v hmotnej núdzi. Súd nesprávne posúdil, že 2 zo 7 fotografií použitých v článku zasiahli do práva žalobcu na ochranu osobnosti pre neexistenciu vecného súvisu s článkom. Žalovaný namietá, že jedným z motívov článku bola skutočnosť, že žalobca ako poberateľ dávok v hmotnej núdzi býval v nehnuteľnosti značnej hodnoty a žalovaný chcel túto skutočnosť preveriť. Vecný súvis fotografií vyplýva aj z popisiek k fotografiám. Žalovaný ohľadne fotografie žalobcu v MHD uvádza, že šlo o zaujímavý fenomén a taktiež, že technika prípravy článku spadala pod investigatívnu. Žalovaný poukazuje na rozsudok ESLP č. 8772/10 zo dňa 19.09.2013. Žalovaný má za to, že téma článku predstavuje legitímnu tému verejného záujmu, žalobca je osobou verejného záujmu, fotografie v článku majú vecný súvis s obsahom článku a fotografie žalobcu použité v článku boli vyhotovené na verejných priestranstvách, na ktorých je sama o sebe znížená ochrana súkromia. Žalovaný je toho názoru, že výrok 1. o uložení ospravedlnenia žalovanému je neurčitý a nevykonateľný. Uloženie predmetného ospravedlnenia je neprimerané a je v rozpore s konštantnou judikatúrou v tejto oblasti. Žalovaný taktiež namietá, že výrok 2 je neprimeraný a obmedzujúcu ústavné právo, resp. slobodu žalovaného (slobodu prejavu). Žalovaný taktiež namietá, že žalobcovi bola rozsudkom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v sume 2000 eur, pričom v konaní nebol vykonaný jeden jediný dôkaz, ktorým by bolo preukázané, že žalobcovi reálne vznikla konkrétna ujma a táto ujma by bola v príčinnej súvislosti s článkom. Žalovaný má taktiež za to, že súd mal aplikovať ust. § 255 ods. 2 C.s.p., keďže žalobca bol v časti ospravedlnenia úspešný len čiastočne.

65. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý považuje odvolanie žalovaného za nedôvodné. Na základe vykonaných dôkazov bolo hodnoverne preukázané, že žalovaný sa dopustil viacnásobného zásahu do osobnostných práv žalobcu a to obzvlášť intenzívnym spôsobom hromadnou publicitou. Žalovaný má za to, že vetu „firmu minimálne do jeho podpisu pod závierku zastupoval ako konateľ a teda nespĺňal kritéria pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie, ktorí sa nachádzajú v hmotnej núdzi“ že ide o názor a, že predmetná veta nemôže predstavovať skutkové tvrdenie. Žalobca má za to, že všetkými predmetnými fotografiami prišlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Žalobca sa stotožňuje s rozhodnutím súdu odstrániť predmetný článok v elektronickej podobe ako celok. Žalobca je toho názoru, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že sú splnené podmienky na priznanie zadostučinenia v peniazoch a poukazuje na rozhodnutia NS SR 1Cdo/15/1997 z 24.06.1998, 1Cdo/123/2010 z 27.04.2011. Žalobca sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že súd mal aplikovať ust. § 255 ods. 2 C.s.p., keďže si súd na základe vykonaného dokazovania ustálil, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv žalobcu.

66. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 C.s.p.) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného a ani žalobcu nie je opodstatnené.

67. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.).

68. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

69. Predmetom ochrany osobnosti podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka sú také rýdzo osobné práva občana, ktoré ovplyvňujú rozvoj jeho osobnosti a sú s ním úzko späté, pričom cieľom a zmyslom tejto občianskoprávnej ochrany je všestranný rozvoj a uplatnenie osobnosti človeka.

70. Základom sporu v prejednávanej veci, je konflikt medzi ústavou a dohovorom garantovanou slobodou prejavu (čl. 26 ods. 1 ústavy a čl. 10 dohovoru) a základným právom žalovaného vyhľadávať a rozširovať informácie, resp. možnosťou obmedziť slobodu prejavu zákonom (čl. 26 ods. 2 a 4 ústavy), a právom na ochranu osobnosti žalobcu, ktoré je taktiež garantované ústavou (najmä čl. 19 ústavy). Podstatou rozhodovania vo väčšine obdobných právnych sporov je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu cti, dôstojnosti či súkromia na jednej strane a slobodou prejavu a základným právom na informácie na strane druhej. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96).

71. Sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k „informáciám“ a „myšlienkam“, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o „demokratickej spoločnosti“ (Handyside v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 7. decembra 1976, § 49).

72. V prejednanom prípade malo k neoprávnenému zásahu žalovaného dôjsť uverejnením článku v čísle X týždenníka K. X. O. vydanom dňa XX.XX.XXXX. Podstatou článku bolo informovanie širokej verejnosti, že exposlanec K. Ď. po návrate z väzenia požiadal o dávky v hmotnej núdzi. Vykonaným dokazovaním na súde prvej inštancie bolo preukázané, že časť článku poskytuje mylné a defamačné informácie o žalobcovi, v tomto smere odvolací súd cituje odsek 44 predmetného rozhodnutia súdu prvej inštancie „Podľa znenia relevantných ustanovení zákona č. 5/2004 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase (t.j. v čase rozhodovania o žiadosti žalobcu o zaradenie o evidencie uchádzačov o zamestnanie ako aj v čase zverejnenia napadnutého článku), bolo základnou podmienkou zaradenia do evidencie uchádzačov naplnenie legálnej definície uchádzača o zamestnanie. Do evidencie nebolo možné spravidla zaradiť osoby vykonávajúce zárobkovú činnosť, rozdelené do 4 skupín: 1/ zamestnanci - osoby v pracovnom pomere vykonávajúce závislú prácu na základe pracovnej zmluvy alebo osoby v obdobnom pracovnom vzťahu (napr. štátnozamestnanecký pomer), 2/ tzv. dohodári - t.j. osoby v pracovnoprávnom vzťahu vykonávajúce prácu na základe dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru (dohoda vykonaní práce, dohoda o pracovnej činnosti a dohoda o brigádnickej práci študentov), prípadne na základe právneho vzťahu podľa osobitného predpisu (napr. na základe príkaznej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka, resp. mandátnej zmluvy podľa Obchodného zákonníka), 3/ samostatne

zárobkovo činné osoby - osoby vykonávajúce poľnohospodársku výrobu vrátane hospodárenia v lesoch a na vodných plochách zapísané do evidencie podľa osobitného predpisu, prevádzkujúce alebo vykonávajúce živnosť podľa osobitného predpisu, vykonáva činnosť podľa osobitných predpisov (napr. daňoví poradcovia, advokáti, notári a pod.), ale tiež fyzická osoba, ktorá je spoločníkom verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným podľa osobitného predpisu, fyzická osoba, ktorá vykonáva sprostredkovanie zamestnania za úhradu podľa a fyzická osoba, ktorá vykonáva dočasné a podporované zamestnávanie podľa osobitných ustanovení tohto predpisu. Výkon funkcie konateľa nebolo v zákonných ustanoveniach citovaného právneho predpisu v jeho znení účinnom v rozhodnom čase ex lege poňaté ako samostatne zárobková činnosť, pričom v prípade, že vykonával funkciu konateľa ako zamestnanec, takáto skutočnosť vo svojich právnych dôsledkoch znamenala, že osoba, ktorá je súčasne konateľom s.r.o. a zamestnancom, sa považovala na účely evidovania na úrade za zamestnanca a nie za samostatne zárobkovo činnú osobu, z ktorého dôvodu sa aplikovala zákonná prekážka evidovania pod písm.a), z ktorej však zákon poznal výnimku a to ak takéto osoby vykonávali zárobkovú činnosť na základe pracovnoprávneho vzťahu alebo právneho vzťahu podľa osobitného predpisu, ak mzda alebo odmena za vykonávanie týchto činností nepresiahla 65 % zo sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu podľa osobitného predpisu platnej k prvému dňu kalendárneho mesiaca, za ktorý sa preukazuje výška mzdy alebo odmeny. Z uvedených pravidiel zaradenia, resp. nezaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie potom vyplývalo, že konateľ s.r.o. mohol byť zaevidovaný v evidencii na úrade práce za kumulatívneho splnenia dvoch zákonných podmienok a to a) mal súčasne status zamestnanca a b) ako zamestnanec mal mzdu nepresahujúcu zákonom stanovenú hranicu 65 % zo sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu. Vo svetle uvedených skutočností potom skutkové tvrdenie uvedené v článku, ktoré uvádza ako fakt, že žalobca ako konateľ spoločnosti nespĺňal (rozumej nemohol spĺňať) kritériá pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie, ktorí sa nachádzajú v hmotnej núdzi je nepravdivé a z neho vyplývajúci hodnotiaci úsudok, že takéto konanie môže vykazovať znaky trestného činu podvodu sa javí ako neprimeraný, t.j. ako úsudok, ktorý neumožňuje čitateľovi urobiť si vlastný úsudok o veci vychádzajúci z pravdivých skutočností a môže mať preto za následok aj skreslenie hodnotiaceho úsudku čitateľom. (14/2001 ZSP). Napokon skutočnosť, že žalobca spĺňal kritériá pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie bolo preukázané obsahom pripojeného spisu Úradu práce sociálnych vecí a rodiny, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že úrad práce, postup ktorého je nutné považovať za postup de lege lata, vydal v správnom konaní rozhodnutie, na základe ktorého bol v čase zverejnenia napadnutého článku žalobca zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie, bez ohľadu na trvanie správneho konania, v ktorom boli tak zo strany žalobcu ako i úradu využívané opravné prostriedky.”

73. Odvolací súd uvádza, že hodnotiaci úsudok uverejnený v článku, ktorý žalovaný prezentoval ako fakt, že žalobca ako konateľ spoločnosti nespĺňal kritériá pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie, ktorí sa nachádzajú v hmotnej núdzi, nie je pravdivé a čitateľovi neposkytuje informácie zakladajúce sa na pravdivých informáciách. Poskytovanie pravdivých informácií médiami, je pritom najmä v dnešnej dobe dôležité viac než kedykoľvek predtým, keďže prostredníctvom masovokomunikačných prostriedkov sme dennodenne zahltený informáciami rôzneho druhu, pričom nie každý má dostatok času, alebo možnosť si overiť každú informáciu, ktorú načerpá a to či už dobrovoľne alebo nie (počúvanie rádia, sledovaním televízie, alebo prezeraním časopisu). Keďže média zohrávajú v našej spoločnosti kľúčovú úlohu, pretože sú „strážnym psom“ demokracie. Každý zásah do slobody prejavu médií treba posudzovať veľmi prísne a napriek tomu, že odvolací súd súhlasí s tým, že verejné osoby (akou je, alebo v rozhodnom čase bol aj žalobca) musia znášať prísnejšie zásahy do ich osobnostných práv, je nevyhnutné aby aj v ich prípade informácie, ktoré o nich média uverejnia boli založené na pravdivom základe. Nehovoriac o tom, že pre spoločnosť je vhodné aby novinári zakladali svoje výroky na pravdivých informáciách, pretože sa od nich očakáva vyšší stupeň informovanosti a znalostí než od ich bežného čitateľa, ktorý venuje nimi napísanému článku len obmedzený čas a nie je spravodlivé žiadať, aby každý odsek alebo informáciu podrobil svojmu vlastnému overovaniu.

74. Aj vzhľadom na uvedené odvolací súd má za to, že je vhodnejšie článok ako celok stiahnuť z internetovej stránky žalovaného. Problematická časť článku tvorí jej dôležitú časť a v kontexte celého článku dotvára pohľad čitateľa na osobu žalobcu a odôvodňuje pozastavenie sa jeho autora (a aj určité znepokojenie) nad tým, že ako je možné žalobcovi v jeho situácii priznať dávky v hmotnej núdzi. Odvolací súd teda považuje uvedenú časť článku ako podstatnú a je toho názoru, že nie je možné článok deliť a vyberať z neho len určité časti, bez toho aby nestratil svoj zmysel.

75. V prípade výšky nemajetkovej ujmy odvolací súd poukazuje na to, že nemajetková ujma v peniazoch predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany práva na ochranu osobnosti. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia (ospravedlnenie) ako rýdzo osobné právo, nestačí na zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv, jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom má za následok, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Občiansky zákonník neurčuje minimálnu ani maximálnu hranicu nemajetkovej ujmy. Posúdenie výšky nemateriálnej ujmy je závislé od úvahy súdu.

76. Výšku nemajetkovej ujmy a to 2.000 eur súd prvej inštancie odôvodnil v odseku 61 rozsudku, pričom odvolací súd sa s jeho odôvodnením stotožňuje a výšku 2.000 eur považuje za primeranú zodpovedajúcu zásahu do práv žalobcu. Odvolací súd poukazuje na to, že výška nemajetkovej ujmy nemôže presiahnuť výšku odškodnenia napr. obete násilného trestného činu. Nakoľko v prípadoch obetí násilných trestných činov môže dôjsť aj k závažnému zásahu do zdravia či dokonca života, je možné považovať za primerané, aby odškodnenie za škodu spôsobenú ujmu na dobrom mene, vážnosti, cti a dôstojnosti nebolo vyššie ako odškodňovanie za trvalé následky na zdraví či dokonca za život. V opačnom prípade by vznikol rozpor s poukazaním na ľudský život ako najvyššiu hodnotu, od ktorej sa odvodzujú ostatné hodnoty. Aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva by priznaná finančná náhrada napr. v konaniach o ochranu osobnosti nemala byť neprimeraná iným finančným kompenzáciám - napríklad výške náhrady za utrpenie a bolesť (ktoré boli spôsobené napr. telesnými zraneniami - Karhuvaara a Iltalehti v. Fínsko). Podobne sa vyjadril aj Najvyšší súd SR, keď konštatoval, že priznávanie premrštených súm by mohlo viesť k bezdôvodnému obohacovaniu sa a dokonca by mohlo bagatelizovať niektoré ujmy na iných základných právach (rozsudok NS SR, Sp. zn. 4 Cdo 171/2005 zo dňa 27.04.2006).

77. Pre porovnanie ako nemajetkovú ujmu za smrť dieťaťa Krajský súd Nitra, sp. zn. 5Co/264/2017 v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Topoľčany 6C/143/2015 priznal náhradu nemajetkovej ujmy za smrť dcéry 25.000 eur za zásah do práv matky, Krajský súd Bratislava, sp. zn. 4Co 470/2011 zo dňa 20.2.2013 potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktorý priznal náhradu nemajetkovej ujmy každému z rodičov po 24 895,44 eur za smrť dcéry. Za smrť súrodenca Krajský súd Prešov, sp. zn. 10Co/5/2018 priznal náhradu nemajetkovej ujmy za smrť brata 1 x 10.000 eur za zásah do práv brata, Krajský súd Prešov, sp. zn. 20Co/183/2014 potvrdil náhradu nemajetkovej ujmy za smrť brata 1 x 5.000 eur za zásah do práv brata.

78. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

79. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej, nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žiadnej zo strán konania, keďže žiadna z nich nemala úspech v odvolacom konaní.

80. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).